

старъ манастиръ. До скоро отъ манастиря е нѣмало никаква следа. Всичко е било засипано съ прѣстъ и обрасло съ гора.

Предполага се, че тукъ, въ този манастиръ, е починалъ царъ Борисъ.

Когато се върнахме отъ Патлейна и минахме още еднажъ край Преславскитѣ развалини, бѣше почнало да се свечерява. Мракътъ се готвѣше да скрие скжпитѣ останки на едно велико и славно минало. Съ мжка трѣбваше да се раздѣлимъ. Хвърлихме последенъ погледъ къмъ тѣхъ и си взехме сбогомъ. Оставихме сѣнкитѣ на нашитѣ славни прадѣди да витаятъ надъ тѣзи печални развалини, а ние се прибрахме въ новия Преславъ.

Д. Чолаковъ

ПОЛЕТО СЕ ПРОБУЖДА

Зимата си сбра багажа,
Сви, замина задъ баири,
Сбогомъ даже безъ да каже, —
Друго царство да си дири.

Никнатъ плахо и страхливо,
Изъ полето мълчаливо,
И показватъ вредъ главички,
Полскитѣ цвѣтя тревички.

Прѣвъ разцѣфва минзухаря —
Да имъ свѣти изпреваря —
Пламватъ златни вредъ свѣщици
Между крехкитѣ тревници.

А южнякътъ бѣлокрили
Всѣки цвѣтъ и листче гали,
Шепне имъ: дечица мили,
Стига зименъ сънь сте спали!